

er toch geen enkel getal helder bij hem door. 't Is of die vrouw dáár, groter en groter wordt en haar gestalte al meer en meer 't ledig vóór hem vult.

Zij verwacht niet veel meer van hun gesprek, toch, heengaan kan ze ook niet, 't „ergste” moet ze weten en dan? Ja, dán!

Nu richt hij zich op.

„U zult me toch toestemmen, dat ik niet onredelijk was en ik ben het nóg niet, als ik u zeg, dat er althans 'n begin gemaakt moet worden. U bent de éénige niet.” — —

„Nee, dát soort is helaas nog al vertegenwoordigd, mijnheer!”

Nu ziet hij haar vlak in de oogen en is verbaasd over den gezonden humor, die van haar uitgaat.

Doch 't is maar één oogenblik, dat een tintje vroolijkheid zich uit en 't glijdt weg als een waterzonnetje.

„U zei daar, mijnheer, „„een begin””; zou er dan kans zijn op eenige schikking?”

„Als 'k uw goeden wil zie. — Maar hieraan moet ik dan ook niet twifelen.”

Dát moest hij nu niet zeggen. Daar steekt „verzet” het hoofd driest op, allesbehalve vredelievend. Ze wil immers juist! — Met héél haar hart zou ze willen voldoen aan haar verplichting, als ze maar kon. — —

Heeft die gang haar geen slapeloozen nacht gekost en staat ze hier niet, „naar-nietig” zich gevoelend? — —

„U moet altijd denken, dat „zaken” — zaken zijn en blijven en elk onzer aan overeengekomen verplichting dient te voldoen. Ik doe dat zoo goed als u, en houdt het mij ten goede, 't is beter géén schulden te maken, als men niet zeker weet, dat men ze betalen kan!”

Hij is wat nader gekomen en zij staat, 't hoofd gebogen, elk zijner woorden hoorend als een geeselslag.

„En dan, als men leeft naar zijn inkomsten . . . niet waar? — Ook dát is noodig.”

Een weinigje zucht naar wraak bezielt den heer Van Voorst wèl, en haar deemoedig zwijgen brengt hem tot voortgaan.

„Geloof u gerust, als 'k niet doodzuinig in 't begin was geweest en elke kleinigheid, vóór ik ze uitgaf, eerst overwogen en overal en in alles op mijn financiën gelet had, ik zou nu niet zijn, die ik ben!”

Onverwacht ziet ze hem aan en zegt dan doodkalm:

„Dát geloof ik wel!”

't Is, of zijn goedgekozen woorden wegvliegen. Hij zou ze willen grijpen en bewaren voor andere hoorders, maar hij kan ze slechts nazien als dorre najaarsblaadjes, door den wind voortgesleurd, om ergens in modder en slijk te ontbinden.

„'k Geloof” — zoo begint ze zacht — „dat u straks over schikking gesproken hebt. — Is dat zoo?”

„Zeker!”

„Wat zoudt u dan denken van termijnen?” — „'k Vind 't wel naar,” —